PROLOGAS

ŠVIESOS NEŠĖJA

KALDEROS MŪŠIO DAINA

Firemo laužai naktį švytėjo,
Džiaugsmo vakarui lygaus neregėjo.
Kol vidurnaktį nušvito raudoni gaisai,
Kerams kritus užplūdo priešų pulkai.

Plėšūnų ašmenys, ledo milžinų jėga,
Rodės, visiems ateis pabaiga.
Strėlės liejosi nesulaikoma kruša,
Beginkliai tapome lengva auka.

Bet tada ji kovon atskubėjo,
Vėjo valdovė, šviesos nešėja,
Rija galingoji, Rija narsioji,
Blyškiaplaukė audrų dukra šviesioji.

Blogį sutriuškino audros galia,
Žaibai trankėsi, kol išaušo diena.
Tegul jos vardas per amžius skambės,
Kalderos tikrosios gynėjos.

PIRMAS SKYRIUS

Metalinė rankena degina delną – tai nežada nieko gero. Bet aš nekreipiu dėmesio.

Įeinu į sosto menę ir vos nesusiriečiu dvilinka. Čia karšta kaip kalvėje, po žvarbaus koridoriaus kaitra glumina. Likuro žymė ant krūtinės priešgyniaudama degina šalčiu, pabunda atsiliepusi į ore mirgančią magiją. Ši tiršta kaip sirupas, visa erdvė pritvinkusi raudonos kaip cinoberis miglos.

Durys garsiai spragteli užsidariusios už nugaros. Nuo to garso man norisi tuoj pat bėgti, iš kur atėjau. Nenoriu čia būti. Turint omeny neabejotinai laukiantį kaitrų sutikimą, mieliau būčiau beveik bet kur kitur, bet mintyse sugruma žemas Mabono balsas, maldaujantis manęs pabandyti.

Gal šį kartą pavyks jį pasiekti.

Jei kas ir gali priversti tą vyrą paklausyti sveiko proto, tai tu.

Prašau, Rija. Juk žinai, kad nestatyčiau tavęs į tokią padėtį be rimtos priežasties. Žinai, kad to iš tavęs neprašyčiau, jei ne...

Giliai įkvepiu bandydama pripildyti plaučius oro, liežuviu jaučiu aiškų stichijų galios prieskonį. Iš visų pusių spaudžia ugnis ir pelenai. Keliams grasinant sulinkti trumpais akmeniniais laiptais nulipu ant nublizgintų grindų.

Didžiulė žemės gelmėse įkurta menė išvengė prieš du mėnesius Kalderą nusiaubusių ledo milžinų įniršio. Likęs miestas virto neatpažįstamais stiklo ir nuolaužų griuvėsiais, – stogai sutriuškinti didžiulių svaidytų riedulių, parduotuvių vitrinos išdaužytos kirvių rankenų, fasadų kolonos sutrintos į dulkes, – o sosto menė atrodo lygiai tokia pat, kokią prisimenu. Tamsus grynos suakmenėjusios lavos akmuo, vagojamas raudonų gyslų. Didžiulės kolonos su narvuose degančia ugnimi papėdėje laiko aukštas lubas. Menės grindis juosia ugnies duobės, besitęsiančios iki galinės sienos.

Bet žmonių nėra.

Firemo naktį ji buvo sausakimša prisigrūdusi žiūrovų, besistumdančių dėl geriausios vietos stebėti apsauginių kerų įkrovimo ceremonijos. Dabar čia dar tuščiau nei kadaise pirkėjų prisigrūdusiose Didžiosios gatvės parduotuvėse. Einant nušveistu tarpueiliu, dalinančiu menę į dvi dalis, mano žingsniai dunda kaip patrankos šūviai.

Prievaizdės karalienės Vanoros kėdė ant pakylos, ant kurios ji sėdėdama valdė šalį, dabar stovi tuščia. Turint omeny, kaip ilgai – ir teatrališkai – ji valdė, iš šio pasaulio pasitraukė stebinamai paprastai. Kaip ir daugelis kitų, ji buvo sutrinta į košę savo paauksuotoje pokylių salėje, paskui kartu su savo paprastais pavaldiniais sudeginta į pelenus masiniuose laužuose, savaitę po mūšio sukrautuose už miesto sienų.

Jei pati būtų ten buvusi, tikriausiai būtų siutusi iš pasipiktinimo, kad jos paskutinio patepimo ceremonija vyko sykiu su liaudimi. Dėl jos neskambėjo gedulingi trimitai, nebuvo sakomos graudžios atsisveikinimo kalbos. Bet šiomis dienomis žmonės nėra linkę į iškilmes.

Net dėl mirusios karalienės.

Mano žvilgsnis nukrypsta į sunkų metalinį karaliaus sostą pakylos centre. Šis taip pat tuščias. Nors ir nesitikėjau jo čia rasti. Abejoju, ar naujasis Daivedo valdovas per praėjusias kelias savaites čia sėdėjo daugiau nei kelias minutes, – ir tikrai ne formalioje ceremoninėje kėdėje.

Apėjusi pakylą traukiu prie galinės urvo sienos. Čia dar karščiau, taip arti duobių, iš kurių šokinėja alkanos ugnies liežuviai, taip arti tvinkčiojančios nerimstančios magijos šaltinio. Viena sienos dalis šiek tiek išsikišusi, slepia seną šachtą, veikiančią kaip liftas. Pridedu delną prie šilto akmens, kur paviršių žymi keistas raštas – simbolis, kadaise iškaltas nežinomų protėvių. Pakanka trumpo magijos impulso jam aktyvuoti. Man iš po pirštų sutviska ryški šviesa, o grindų plokštė ima greitai kilti į viršų.

Per pastaruosius mėnesius šiek tiek pripratau naudotis Kalderos liftų tinklu, bet man tai vis dar nėra labai malonus pojūtis. Mano vidinis polinkis į klaustrofobiją paūmėja kiekvieną kartą atsidūrus žemės apsuptyje. Net dabar, kildama šachta į viršų, nesitveriu kailyje ištrūkti lauk. Šviežio oro, saulės šviesos ir atviro dangaus troškimas kabinasi man į gerklę aštriais kaip skustuvai nagais.

Liftas sustojęs kresteli ir nupurto mane iki kaulų smegenų. Išeinu į pusiau uždarą kambarį, žvelgiantį į sosto menę apačioje, ir visi iki vieno mano kūno plaukeliai pasišiaušia. Ši vieta pritvinkusi natūralios galios, gilūs pačios Anvivno šerdies kerai prasimušę burbuliuoja prie pat paviršiaus. Akis nugelia ašaros – tai nesuvaldoma reakcija į tirštą magijos debesį.

Lenktos mane supančios sienos ir žemos lubos išraižytos nesuskaičiuojama daugybe simbolių. Jie švyti, lyg iš vidaus

nutvieksti grynos galios – jos šaltinis tupi patalpos viduryje prispaudęs delnus prie sustingusios lavos grindų ir leidžia vieną impulsą po kito.

– Pendefirai, – tyliai kreipiuosi.

Jis nepakelia akių.

– Pendefirai, – pakartoju garsiau. Jo galva krūpteli, bet vis tiek nepažiūri į mane. Tiesą sakant, jis tarsi padvigubina pastangas – dar stipriau prispaudžia rankas prie raudonomis gyslomis išvagoto akmens. Jo tvirtų, įdegusių delnų krumpliai pabalę nuo užspaustos apykaitos. Tarp pirštų lyžčioja ugnelės, rankomis degina du takus, svilina kelią iki plikos krūtinės, kur odą margina tamsus sūkurių ir spiralių raštas.

Ugnies Likuras.

Šią akimirką jis mane keri ne mažiau nei pirmą kartą pamačius, raitosi į išorę trikampiu raštu nuo dešinio krūtinės raumens. Bet stebint Peną ir liejant vis daugiau savęs į apsauginius kerus, bandant apginti savo miestą nuo žalos, mano susižavėjimą pakeičia nerimas. Kelias ilgas sekundes stoviu vietoje paralyžiuota, akis prikausčius alkaniems liepsnos liežuviams, lyžčiojantiems jo odą.

Kiek jis dar gali atiduoti, iki galutinai perdegs? Kiek dar gali save spausti, kol nepridarys ilgalaikės žalos?

Nieko keisto, kad Mabonas kreipėsi į mane. Nieko keisto, kad Žarijų gildija taip nerimauja dėl savo vado. Ankstesnis Ugnies Likuras karalius Voratas mirė šiame pačiame kambaryje, darydamas tą patį. Jis iškvietė per daug galios, per daug save spaudė, todėl neteko gyvybės.

Kad ir kaip pastaruoju metu pykstu ant Peno, negaliu tiesiog stovėti ir žiūrėti, kol jis žudysis dėl manija virtusios užduoties apsaugoti Kalderą.

Ar man pavyks – visai kitas klausimas. Sugriežiu dantimis apnikta prisiminimo, kada paskutinį kartą stovėjau ant šito slenksčio, – Jakui prieš dvi savaites įkyriai išmeldus mane jį palydėti. Penas tą dieną aiškiai pasakė savo nuomonę. Vienareikšmiškai – taip užstaugė, kad turėtume rūpintis savo suknistais reikalais ir nekišti nosies į jo reikalus, jog pilies likučiai vos neužgriuvo mums ant galvų.

Tegyvuoja karalius Pendefiras Kietakaktis.

Nurijusi liežuvį deginantį susierzinimo kartėlį nedrąsiai žengiu dar žingsnį.

– Pendefirai, pažiūrėk į mane.

Bet Pendefiras nepasiekiamas. Jis visiškai įsitraukė į savo užduotį, pila į apsauginius kerus visą savo galią iki paskutinio lašo. Man dilgteli širdį stebint jį liejant save, iki perdžius. Jo veidas nuožmus – kupinas ryžto ir skausmingos nevilties. Baltas it pergamentas. Ant kaktos krinta peraugusi blizgančių kaštoninių plaukų sruoga, dengianti akis, bet ir nematydama žinau, kad jos spindi nuo magijos, vyzdžiai tvieskia it angliukai.

Įkvepiu į plaučius oro bandydama susitvardyti, bet poveikis priešingas. Oras užlieja svaiginančia banga, kurstančia ir provokuojančia. Peno magija mane veikia stipriau, nei noriu pripažinti. Likuras ant mano krūtinės nenustoja dilgsėti, budrus ir žvitrus, nekantrauja išnirti pažaisti. Atkakliai jį ignoruoju. Šioje situacijoje pridėjus oro magijos, poveikis tikriausiai būtų toks pat kaip išpylus taurę stipriojo gėrimo ant atviros ugnies bandant ją užgesinti.

Gaisras.

Per kambarį nusirita naujas galios impulsas. Stebiu, kaip jis perbėga per Pendefiro kūną, kaip įsitempia jo nuogos nugaros raumenys, išsipučia rankų gyslos, kai gryna magija plūsteli iš jo

į akmenį. Mus supantys apsauginiai kerai sutviska it žvaigždės. Magijai mane pasiekus sulinksta kojos, iš plaučių išmuša orą, suklumpu ant grindų. Pasigirsta dunkstelėjimas – liks mėlynės.

Sumirksėjusi nuveju skausmą ir vėl pamatau Peną. Mane perveria aštri panikos geležtė. Jo rankomis šliaužianti ir krūtinę juosianti ugnis išaugo. Dabar ji supa visą jo kūną storu liepsnų apsiaustu. Penas tupi degančiame karščio kamuolyje ir man bežiūrint užsiliepsnoja. Per iki baltumo įkaitusias liepsnas matau, kaip iš jo smailių ausų ima tekėti kraujas, varva drūta it kolona gerkle, telkiasi raktikaulių įdubimuose.

Šįkart jis visai nebereaguoja į mano balsą. Pasiklydo savo galios konvulsijose.

Turiu tai sustabdyti. Dabar. Kol dar nevėlu.

Kol dar jo nepraradau.

Sukandusi dantis prisiverčiu centimetras po centimetro judėti į priekį, pusiau šliaužiu per grindis jo link. Jaučiuosi taip, it šliaužčiau vidurdienio saulėkaitoje. Per nugarą žliaugia prakaitas. Veidą svilina neatlyžtantis karštis. Akis aptraukusios ašaros akimirksniu išgaruoja. Dabar akys sausos kaip dykumos smėlis, su kiekvienu mirktelėjimu vokai nemaloniai braižo akis. Mano blakstienos yra it prakuros, tik ir telaukiančios žiežirbos.

Spėliodama, kokią temperatūrą pasiekus užsidegs mano tunika, velkuosi per svilinančias grindis. Sustingusi lava taip degina pirštus, kad atrodo, lyg būtų išsilydžiusi, kaip prieš tūkstantį metų, kai ugnikalnis išsiveržė paskutinį kartą. Įveikusi skausmą prisiverčiu judėti toliau. Bandau įveikti mus skiriantį atstumą po vieną kankinantį krustelėjimą vienu metu.

Mano judėjimą stabdo ne tik fizinis skausmas. Rodos, liepsnoja pati mano siela, kurstoma Likurų ryšio, neatsiejamai jun-

giančio mane su Penu. Įprastai mūsų ryšys ramina. Guodžia. Nesąmoningas minčių kertelėje snaudžiantis saitas, primenantis, kur jis yra, o retais kartais, apnikus stipresniems jausmams, – ir ką jaučia. It užuodusi rudeninio vėjo nešamą degančių lapų kvapą, jaučiu jį iš tolo ir prireikus galiu rasti kelią.

Šią akimirką ryšys nė kiek neramina. Nė kiek neguodžia. Jis yra apsvilusi tvinkčiojančios energijos srovė, deginanti taką iš jo širdies į manąją. Savo pačios magijos rezervuare, giliai manyje šėlstančios audros akyje, jaučiu ramius galios vandenis imant burbuliuoti nuo Peno karščio. Mano centre tvyrojęs šaltis ir savitvarda staiga, rodos, tik ir telaukia progos pratrūkti. Kai pagaliau pasiekiu Peną kambario centre, man sunku suvaldyti savo naikinančius gebėjimus.

– Penai, turi liautis. – Tiesiu ranką jo link, bet suskaudus tuoj pat atitraukiu ją nuo ugnies, nagus perliejus geliančiam skausmo botagui. Ant odos iškyla pūslės. – Prašau, Penai. Prašau, paklausyk manęs.

Ugnis tokia ryški, tokia karšta, kad man sunku matyti ir dar sunkiau kvėpuoti. Tris kartus bandau pasiekti jį per kūną supantį ugnies kokoną, bandau save įtikinti, kad tai tik skausmas, kad visi nudegimai greitai sugis, bet taip ir nesugebu jo paliesti, kiekvieną kartą atitraukiu ranką nudegintam kūnui suklykus iš skausmo.

Jam iš ausų pilasi daugiau kraujo, upeliais kliokia krūtine. Ugnies kamuolyje jo oda baltutėlė. Balta it lavono.

Prašau, – giliai širdyje šūkteli balselis. – *Prašau, Pendefirai. Išgirsk mane. Liaukis.*

Bet jis nesustoja.

Negaliu pasitelkti savo galios, visai kaip negaliu jo pasiekti rankomis. Apimta nevilties siekteliu jo tarp mūsų liepsnojančiu

ryšiu. Įsikimbu į nematomą saitą, siejantį mano širdį su jo, jungiantį ugnį su oru, ir imu traukti, vynioti begalinį siūlo kamuolį, traukiu jo protą į savąjį.

Nesu tikra, ar tai suveiks. Kol pamatau, kaip Peną supanti ugnis ima sklaidytis, silpsta man geriant dalį jo sau padarytos žalos. Vos nepersikandu lūpos svylant mano nervų galiukams, kaulų čiulpams spragsint iš karščio.

Dangau, kokį jis kenčia skausmą, jei tai tėra jo galios šešėlis?

Negaliu ištverti dar daugiau nepridariusi sau rimtos žalos. Bet neturiu pasirinkimo. Kraujas jau teka ne tik iš ausų, bet ir iš akių, čiurlena skruostais, varva nuo aštraus smakro. Tad įtraukiu daugiau. Traukiu jo ugnį link savęs, į save, kol atrodo, kad kraujas užvirs gyslose, kol pasijuntu taip, lyg galūnės būtų virtusios prakuromis, kol kiekvienas įkvėpimas ima svilinti, lyg plaučiai būtų pilni žarijų.

Sutraukiu visą karštį ir ugnį į giliausias savo galios gelmes, kur manyje gyvenančios oro srovės yra tokios stiprios, kad juos užgesina. It žvakes vėjyje, neprilygstančias mano audrai. Peną supančios liepsnos toliau silpnėja, blėsta ir tampa permatomos net tebelaižydamos jo kūną.

Daugiau.

Karštis nepakenčiamas. Atrodo, kad mano kūnas sutrūkinės, kad mano protas pratrūks nuo jo galios. Aplinkinis pasaulis išblėsta, akyse ima temti. Pralaimiu kovą su gaubiančia tamsa. Prieš pat išsekant paskutiniams mano jėgų likučiams, mano vidinis balselis sušunka paskutinį kartą – skausmingą ir padriką maldą šalia tupinčiam vyrui.

Jei čia mirsi, pasiimsi mane kartu.

Jis mane išgirsta. Kažkaip, nežinau kaip, bet mane išgirsta. Ugnis užgęsta, nuo sienų ataidi pasigirdęs pokštelėjimas.

Slegianti karščio banga atlyžta taip greitai, kad esu tikra, jog man pasivaideno. Akies mirksnis, ir vėl galiu kvėpuoti. Padrikai, desperatiškai ryju kaitriausią orą – tačiau bent jau vėl kvėpuoju. Spoksau į gyslotas lavos grindis, į kurias remiuosi rankomis ir keliais. Mano rankos ir kojos dreba nuo pastangų visiškai nesusmukti. Paprastos uniformos, su kuria palatoje rūpinuosi pacientais, rankovės nepataisomai susvilusios, oda po jomis piktos, raudonos šviežio nudegimo spalvos. Pirštai bjauriai nusvilę, galiukai pajuodę. Akimirką spoksau į patirtą žalą, tada rankos ir kojos pagaliau pasiduoda, ir išsekusi susmunku ant žemės.

Bet jos taip ir nepasiekiu. Dvi tvirtos rankos sugauna mane nespėjus išsitiesti. Po akimirksnio jau guliu atsirėmusi į plačią krūtinę ir spoksau į susiraukusį Daivedo karaliaus veidą.

– Ką, po velnių, sau galvojai? – suurzgia jis, kiekvienas žodis pritvinkęs įsiūčio.

– Koks keistas būdas padėkoti už tai, kad išgelbėjau tau gyvybę, – kimiai atšaunu ir pabandau išsirangyti iš jo glėbio – bet iškart pasigailiu, nes nauja skausmo banga nutvilko mane nuo galvos iki kojų.

– Padėkoti? Norėčiau gerokai tave pakratyti, kad įkrėsčiau bent kiek proto. – Nepaisant tulžingo pareiškimo, jo prisilietimas kuo švelniausias. Laiko mane, lyg būčiau iš stiklo, stambiomis rankomis stengiasi per stipriai nesuspausti sužalotos odos. – Tai, ką tik ką padarei, buvo daugiau nei rizikinga. Galėjau tave pražudyti.

– O jei nebūčiau rizikavusi, būtum pražudęs *save*, tu nedėkingas slunkiau!

– Geriau aš nei tu.

– Nekalbėk taip.

Jo akys teberusena nuo magijos. Jos nepaleidžia mano žvilgsnio, dvi žarijos – rusenančios, rusenančios, rusenančios. Po jomis juoduoja tamsūs, mėlynes primenantys nuovargio šešėliai. Skruostus tebevagoja ant krūtinės varvantys kraujo upeliai.

– Žinau, kad bandei padėti, – sumurma ilgokai patylėjęs. – Bet be reikalo rizikavai.

– Ką turi galvoje sakydamas be reikalo, Penai? Tu buvai pasiklydęs savo magijoje. Ugnis tave rijo.

– Valdžiau padėtį.

– Tikrai taip neatrodė. Nei man, nei tavo vyrams, nei bet kam, kas turi akis.

– Perdedi.

– Nejaugi? – papurtau galvą. – Nemanau. Manau, kad žaidi pavojingą žaidimą, ar pripažįsti tai, ar ne. Vaikštai taip arti krašto, kad tėra laiko klausimas, kada paslysi. Varai save į mirtį. Visai kaip karalius Voratas.

– Jau sakiau, – iškošia jis. – Valdau padėtį. Būčiau pažabojęs magiją prieš nutinkant kam nors negero.

– Atsiprašau, jei man sunkoka tuo patikėti, kai sėdi apsipylęs krauju.

Vėl pabandau išsivaduoti, ir šįkart jis mane paleidžia. Pasislenku atbula norėdama šiek tiek atstumo. Neturiu jėgų toli atsitraukti. Nuropojusi vos keletą žingsnių turiu įsiremti delnais į šiltą akmenį, kad nenuvirsčiau. Reikės dar šiek tiek laiko, kol galėsiu atsistoti ant kojų, bet jau jaučiu kūną pradėjus gyti, odą išmušusios pūslės ir rumbai ima trauktis ir virsta glotnia, švaria oda.

Pakeliu akis į Peną. Jis atidžiai žiūri į mane niūriai sukandęs dantis ir stebi mano sparčiai gyjančias žaizdas. Ryšiu jaučiu įvairius stiprius jausmus. Kaltę, skausmą, dėkingumą,